

Haute Route

...με σκόρπια βήματα από το
Chamonix στο Zermatt!

Κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ, Φωτογραφίες: ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ

“

Η ορειβατική αποστολή του ΕΟΣ Αχαρνών ήταν πλέον πανέτοιμη για τη διάσχιση της χρονιάς. Όλοι οι ορειβάτες είχαν τα σακίδια τους έτοιμα, τα μποτάκια τους καλά δεμένα και με το χαμόγελο να συντροφεύει κάθε τους έκφραση ξεκίνησαν στις 1 Αυγούστου 2014 για να διασχίσουν τις Γαλλικές και Ελβετικές Άλπεις. Όλοι τους θα έπρεπε για επτά ολόκληρες μέρες να αντιμετωπίσουν τους εαυτούς τους και το μεγαλείο της φύσης, σε μονοπάτια και διάσελα που για πρώτη φορά ο Ε.Ο.Σ. Αχαρνών θα κατακτούσε, κάνοντας παράλληλα για τους περισσότερους ένα μεγάλο όνειρο, πραγματικότητα... και οι εμπειρίες ήταν εκεί για όλους μας.

”

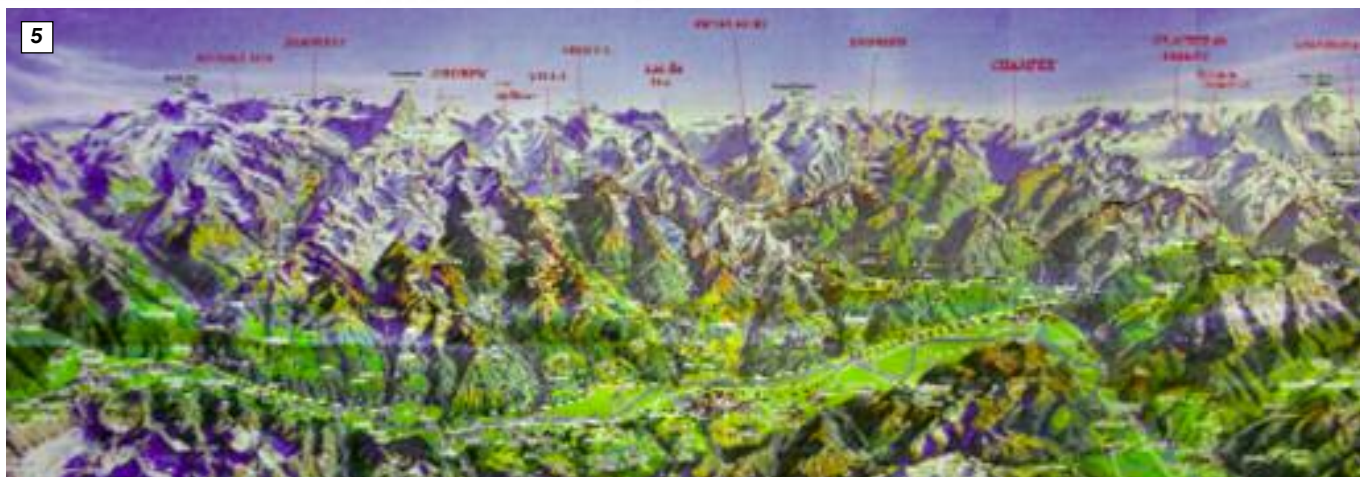
1. Κώστα, κοίτα εκεί...

2. Με θέα τη χιονισμένη κορυφή Bec de Roses.

3. Η πανοραμική θέα από το Col de Torrent.

4. Λίγο πριν νυχτώσει στα 2.650μ.

5. Η επταήμερη διάσχιση αναλυτικά.

6. Τεχνική κατάβαση στη διαδρομή για το καταφύγιο Prafleuri.

7. Η ομάδα έτοιμη με το χαμόγελο στα χείλη.

8. Καταφύγιο La Barma.

9. Παρατεταμένες καταβάσεις με θέα.

10. Η “κορυφή” της ομάδας με φόντο το Le Tour.

11. Δασώδες μονοπάτι στην Haute Route.

12. Απότομη ανάβαση για το Ferentre d' Arpette.

1η μέρα: Chamonix - Le Tour - Forclaz [9.50 km, 920 ascent - 850 descent]

Το πρωινό μάς βρήκε να αγωνιούμε για την πρόγνωση του καιρού, αφού μέχρι και το προηγούμενο βράδυ η βροχή ήταν παντού. Όλα, όμως, άλλαξαν όταν ακουπήσαμε τα μπατόν μας στη φύση. Αφετηρία στο Le Tour για την πρώτη ανάβαση και ο ήλιος ήταν εκεί... δίπλα μας, να θυμίζει ότι μια καλή πολήμερη πορεία, θέλει και μια όμορφη αρχή. Πολύ γρήγορα τα αντιανεμικά έδωσαν τη θέση τους στα κοντομάνικα και τις αντηλιακές κρέμες, αφού για περίπου 19 χιλιόμετρα έπρεπε να καλύψουμε περίπου 950 μέτρα υψομετρικής διαφοράς... με τον ήλιο παρέα. Κάτι έμοιαζε με καλοκαίρι... αλλά λίγο πιο δροσερό.

Ζοριοσμένες ανάσες, μεγάλη κλίση για το μονοπάτι, αλλά όλοι μαζί σαν μια ομάδα φτάσαμε στο Col de Balme (2.195 μ). Σύντομη στάση για ανασυγκρότηση της ομάδας και φωτογραφίες με την πρώτη μας πανοραμική θέα. Επιβλητικά τοπία παντού και λαχτάρα για τη συνέχεια. Παρ' όλο που όλοι μας είχαμε αποθέματα δύναμης και αντοχής, λόγω της πρώτης μέρας, η ομάδα κινήθηκε με υπομονή και ρυθμό, περιορίζοντας τον ενθουσιασμό μας και διαχειριζόμενοι τις δυνάμεις μας με τον καλύτερο τρόπο. Έτσι κι αλλιώς, υπήρχαν ακόμα έξι ορειβατικές μέρες διάσχισης... και όλες συνεχόμενες!

Ανάμεσα στα καταπράσινα τοπία, στο δροσερό αέρα και στην πανοραμική θέα του Mont Blanc, όλοι μας χαμογελαστοί βρήκαμε χρόνο για να ξεκουραστούμε και να γεμίσουμε τους εαυτούς μας με ενέργεια. Αποξηραμένα φρούτα, μπάρες δημητριακών, ισοτονικά ροφήματα και ξηροί καρποί απλώθηκαν στις ξύλινες τάβλες προς απόλαυση όλων μας.

Αφού, λοιπόν, η ανάβαση είχε ολοκληρωθεί και το διάσελο ήταν «δικό μας», απέμενε μια ατελείωτη κατάβαση προς το Trient. Με τα μπατόν στα χέρια και το ηθικό μας αναπτερωμένο κινήθηκαμε στο λασιώδες - βραχώδες μονοπάτι για την κατάβαση. Με την κλίση να είναι πάνω από το 10%, όλοι μας νοιώθαμε ότι η διαδρομή ήταν πια εύκολη υπόθεση. Το φιδωτό μονοπάτι μάς οδήγησε μέσα από ένα καταπράσινο, πυκνό δάσος, με εντυπωσιακές μυρωδιές, απίστευτα χρώματα και σκόρπιες αγριοφράουλες. Η μοναδική αυτή φύση, μάς οδήγησε στο Trient, από όπου και απέμεναν μόνο λίγα χιλιόμετρα ανάβασης για το Forclaz. Με τον ενθουσιασμό στο μυαλό όλων, η ομάδα κάλυψε και τα τελευταία αυτά μέτρα καταλήγοντας στον ξενώνα που θα μας φιλοξενούσε. Δευτερόλεπτα μετά από την ολοκλήρωση της ημερήσιας πορείας μας και ο καιρός έκανε απλά τα δικά του... ακόμα και φιλόβροχο.

Τίποτα, όμως, δεν έσβηνε το χαμόγελο από τις εκφράσεις όλων μας... το υπόλοιπο της μέρας θα μας έβρισκε εκεί... στα 1.527 μέτρα ψηλά, να προετοιμάζουμε σάκους και τη διάθεσή μας για τη δεύτερη μέρα της ορειβατικής αποστολής μας.

2η μέρα: Forclaz - Champex [13 km, 1.140 ascent - 1.185 descent]

Η ανάβαση της δεύτερης διάσχισης ήταν απλά ατελείωτη... χωρίς το πρωί και με τις ανάσες μας να μυρίζουν ακόμα καφέ, σκύψαμε τα κεφάλια και ακολουθήσαμε το μονοπάτι... όσο ψηλά κι αν μας πήγαινε.

Κάποιοι από όλους μας την είχαν χαρακτηρίσει ως τη δυσκολότερη από όλες τις μέρες. Παρατεταμένη και μονοκόμματη ανάβαση για περίπου 1.200 μέτρα, στα πρώτα επτά χιλιόμετρα. Αυτή, όμως, η εκκίνηση μας έδειξε ότι κάτι το ενδιαφέρον υπήρχε ανάμεσα στην πορεία μας. Απομακρυνθήκαμε από το Forclaz, με τη θέα να επιβάλλεται σε όλες τις αισθήσεις μας. Ακόμα και από εκεί στα χαμηλά... ακόμα, ξεπρόβαλε ο παγετώνας του Trient. Απίστευτος όγκος πάγου, με ποικίλες αποχρώσεις του γαλάζιου ανάμεσα στο χαοτικό λευκό και σε σχηματισμούς που μόνο η πάροδος των δεκαετιών και της φύσης θα μπορούσε να φτιάξει.

Επαγγελματίες και ερασιτέχνες φωτογράφοι απασχόλησαν τους φακούς τους και προσπάθησαν να απαθανατίσουν όλα αυτά για τα οποία είχαν μείνει άναυδοι. Η αίσθηση, όμως και η συγκίνηση για το μεγαλείο αυτό δεν μπορούσε να περιοριστεί πίσω από το φακό... το μυαλό μας είχε αποτυπώσει με τρόπο μοναδικό, σχεδόν τα πάντα.

Ο χρόνος, όμως, κυλούσε και ήμασταν ακόμα χαμηλά. Συνεχίσαμε την ανάβαση με στόχο το διάσελο στις απόκρημνες κορυφές, έχοντας πάντα στο δεξί μας χέρι το μαγευτικό αυτό τοπίο. Αρκετή ώρα μετά, όλοι μας βρεθήκαμε να πλησιάζουμε προς την κορυφή Fenetre d'Arpette, όταν ο καιρός απλά άλλαξε. Πυκνά σύννεφα κάλυψαν τον παγετώνα και σύντομα η ομίχλη σκέπασε τα πάντα... όλου μας και όλα. Η ομάδα συστειρώθηκε και με μεγάλη προσοχή συνεχίσαμε για την κορυφή με όση ορατότητα υπήρχε. Τίποτα δεν φαινόταν από το σημείο που ήμασταν για περίπου μία ώρα, όταν και πάλι ο καιρός αποφάσισε να αλλάξει... δεν χρειάστηκαν περισσότερα από τρία με τέσσερα λεπτά για να εξαφανιστεί η ομίχλη και η φύση πάλι να ξεπροβάλλει. Η κορυφή πλέον ήταν εκεί... σχεδόν δίπλα μας. Χαμόγελα σκόρπισαν παντού και η ομάδα εμψυχώθηκε. Τα τελευταία μέτρα ήταν βραχώδη και απότομα, αλλά όλοι μας φτάσαμε ψηλά... στα 2.665 μέτρα υψόμετρο.

Με τη θέα να μαγεύει τους πάντες, χαλαρώσαμε, εκτονώθηκαμε γελώντας από ικανοποίηση και γεμίσαμε το μυαλό μας με εικόνες και φωτογραφικές αναμνήσεις.

Πριν καλά - καλά η κούραση αρχίσει να μας επηρεάζει, η ομάδα συνέχισε την πορεία της και η κατάβαση ήταν η επόμενη πρόκληση. Απότομες κλίσεις, γλιστερό πεδίο και σαθρά περάσματα ήταν ένας καλός λόγος να είμαστε ακόμα πιο προσεκτικοί. Το πείσμα, όμως, όλων και η συμπάρταση στους λιγότερο έμπειρους μας οδήγησαν στο συνεχόμενο μονοπάτι μέχρι και τον προορισμό μας... τη λίμνη στο Champex.

Τριγύρω μας το τοπίο ήταν πλέον διαφορετικό. Αφήνοντας στην άλλη πλευρά του βουνού τον επιβλητικό παγετώνα, τώρα μας είχαν περικλείσει ανάγλυφα μυτκία, μικρές χιονούρες και ατελείωτες σάρες. Ακόμα και η σύντομη βροχή δεν άλλαξε τίποτα από τη διάθε-

σή μας... απλά δρόσισε κάτι από τις στιγμές μας. Στα πιο χαμηλά, κινηθήκαμε ανάμεσα σε περάσματα με πυκνή βλάστηση, ψηλά δέντρα και ορμητικά ποτάμια... εκεί όλα ήταν αλλιώς. Ακόμα πιο ήρεμα και πιο ιδιαίτερα.

Αδιαφορώντας για την κούραση της ημέρας και μετά από περίπου 16 χιλιόμετρα πορείας, μας περίμενε ένα λαχταριστό γεύμα στον Ξενώνα, δίπλα από την ήρεμη λίμνη του Champex.

Το μόνο που έμενε ήταν να προετοιμαστούμε για την αυριανή ορειβατική μας πρόκληση και τη διαμονή για την αυριανή βραδιά στο καταφύγιο του Prafleuri κάπου στα 2.662 μέτρα ψηλά. Αυτό, όμως, ήταν απλά η επόμενη ορειβατική μας μέρα...

3η μέρα: Champex - Ruinettes - Prafleuri [17.80 km, 1.415 ascent - 960 descent]

Αφήσαμε πίσω μας το γραφικό Champex και βρεθήκαμε με τη χιπατόν στα χέρια μας ψηλά στο Ruinettes. Η αρχική μας χάραξη ακολουθούσε την ανάβαση στο Col de la Chaux (2.940 μ), αλλά η πληροφόρηση που είχαμε εκείνη τη στιγμή ήταν ότι εκεί ψηλά τα χιόνια και ο παγετώνας θα ήταν αποτρεπτικά για τη διάσχιση ομάδας και ίσως επικίνδυνα. Δευτερόλεπτα μετά και αποφασίστηκε να μην το τολμήσουμε και να κινηθούμε τελικά περιμετρικά του βουνού, παρακάμπτοντας το διάσελο αυτό με κατεύθυνση προς το Col de Termin (2.648 μ) κατά μήκος της Sentier des Chamois.

Διασχίσαμε το καταπράσινο πεδίο, έχοντας στα δεξιά μας τη χιονισμένη κορυφή του Bec des Roses (3.223 μ), με τη θέα του να μας συντροφεύει. Εντυπωσιακή φύση, επιβλητικά βουνά και παντού χρωματιστά αλεξίπτωτα. Πτήσεις από ψηλά που έκοβαν την ανάσα, αλλά παράλληλα μας έκαναν βαθειά μέσα μας να ζηλέψουμε κιόλας,

Περνώντας γρήγορα το Col de Termin (2.648 μ), για αρκετή ώρα κινούμασταν τραβερσάροντας τις απότομες πλαγιές των βουνών, σε κάποια μάλιστα σημεία με βραχώδες πεδίο και στενά μονοπάτια. Η ένταση, όμως και η καλή διάθεση της ομάδας ήταν το καλύτερο κίνητρο για όλους μας.

Επόμενο ψηλό διάσελο που έπρεπε να κατακτήσουμε ήταν το Col de Louvie (2.921 μ), αλλά ακόμα είχαμε αρκετό δρόμο μπροστά μας. Ήμασταν ήδη αρκετές ώρες σε πορεία, λόγω της έκτακτης παράκαμψης και τα χιλιόμετρα κυλούσαν αργά για όλους. Τα μεγάλα υψομετρικά και οι αλληπάλληλες εναλλαγές στην πορεία, απαιτούσαν μια διαφορετική διαχείριση δυνάμεων από όλους μας.

Μετά το πέρασμα από το Col de Louvie (2.921 μ), το τοπίο και τα χρώματα τριγύρω μας άλλαξαν. Μεγάλοι γκριζωποί βράχοι, λίμνες που σχημάτιζαν τα νερά από τους παγετώνες και ατελείωτα βήματα ανάμεσα σε σκληρό πεδίο. Η διαδρομή έγινε ακόμα πιο επίπονη για όλους μας όταν κάποια περάσματα ήταν μέσα από ξεχασμένες χιονούρες, αλλά και βραχώδες έδαφος. Το ένα πέρασμα διαδεχόταν το άλλο και τριγύρω μας υπήρχε ένα σεληνιακό τοπίο, απόλυτα επιβλητικό.

Καθώς ο χρόνος κυλούσε και το φως της ημέρας λιγόστευε, η ομάδα κατέληξε να διασχίσει βιαστικά το Col de Prafleuri (2.965 μ), αφού το κρύο ήταν πιο έντονο σε όλους, ο αέρας πάγωνε τις ανάσες μας και μικρές νιφάδες χιονιού συντρόφευαν την ύπαρξή μας εκεί ψηλά.

Οι πιο γρήγοροι από την ομάδα κινήθηκαν αυτόνομα για να προσεγγίσουν το καταφύγιο, πριν η νύχτα καλύψει τα πάντα. Οι υπόλοιποι βρέθηκαν με τους φακούς όλοι μαζί, να διανύουν τα τελευταία απότομα περάσματα και τις καταβάσεις για το Cabane de Prafleuri (2.624 μ), συμπληρώνοντας συνολικά περίπου δώδεκα ώρες πεζοπορίας.

Η νύχτα υπήρχε ήδη εκεί όταν και το τελευταίο ζευγάρι ορειβατικά μποτάκια λίσπωσε την είσοδο από το καταφύγιο... όσο ψηλά κι αν ήταν αυτό.

4η μέρα: Prafleuri - Arolla [17.20 km, 930 ascent - 1.550 descent]

Με όση κούραση υπήρχε μέσα μας, νωρίς το πρωί η ομάδα ανηφόρησε για το Col des Roux (2.804 μ.), αφήνοντας πίσω της την ένταση της προηγούμενης μέρας. Από το ψηλότερο σημείο του διάσελου φάνηκε η θέα της τεχνητής λίμνης Lac de Dix.

Η παρατεταμένη κατάβαση μας οδήγησε στο πανέμορφο καταφύγιο La Barma. Ευκαιρία για σύντομη στάση με ζεστό τσάι και καφέ στον ήλιο και θέα τη γαλήνια απόχρωση του γαλαζίου της λίμνης. Κινηθήκαμε κατά μήκος της μέχρι που ξεκίνησε η ανάβαση για το Pas de Chervens. Σεληνιακό τοπίο, πετρώδη περάσματα και λίγο πριν το δυσκολότερο σημείο της διάσχισης, όλη η ομάδα σχεδόν «σκαρφάλωσε» στους μεγάλους βράχους για να βρεθεί στη βάση του περάσματος.

Η θέα εκεί ήταν για ακόμα μια φορά εκπληκτική. Στο βάθος ο παγετώνας Glacier de Cheilon, ακριβώς πίσω του το Mt. Blanc de Cheilon και απέναντι το καταφύγιο Dix. Παντού αποχρώσεις του γκρι και του γαλαζίου σε μια διαφορετική αισθητική από τα καταπράσινα περάσματα των προηγούμενων ημερών και τα δασικά όρια.

Στη βάση της περιβόητης «σκάλας» η ομάδα ανασυντάχθηκε. Απλώθηκαν τα σχοινιά, στήθηκε το ρελέ και οι μίαντες από τα μποντριέ έγιναν ένα με το δέρμα. Με υπομονή και ηρεμία όλοι μας ανεβήκαμε στην κορυφή, χαζεύοντας τη θέα από τα 2.855 μέτρα ψηλά.

Ακολούθησε η κατάβαση για το χωριό Arolla (2.006 μ.), εκεί που τα κουρασμένα γόνατα όλων, μας οδήγη-

σαν σε ένα από τα πιο φιλόξενα και όμορφα καταλύματα της πολυήμερης πορείας μας.

Λίγο κρασί, μπίρες για τους πιο απαιτητικούς και καλό φαγητό... Ξεκούραση και ανάκτηση δυνάμεων για τη συνέχεια. Διάσπαρτος ενθουσιασμός από όλους μας.

5η μέρα: Arolla - Villa - Barrage de Moiry [10.80 km, 1230 ascent - 650 descent]

Σακίδια, χαμογελαστοί ορειβάτες και καλή διάθεση, βρεθήκαμε όλοι στο χωριό Villa, με τον ήλιο να κερδίζει τις εντυπώσεις. Η διάσχιση κινήθηκε ανάμεσα στα πλακόστρωτα σοκάκια του χωριού και η ανάβαση από τα πρώτα μέτρα μας έδειξε το δόντια της Παρατεταμένη ανηφόρα για περίπου 3,5 χιλιόμετρα, ανάμεσα σε ένα καταπράσινο τοπίο και ξύλινους οικισμούς.

Η εμπειρία της ομάδας και ο σταθερός ρυθμός, μας οδήγησαν όλους μαζί ψηλά... εκεί που ο ανεφοδιασμός νερού έγινε από τις φυσικές πηγές που έρρεαν παντού. Τραβερσάραμε το βουνό για κάποια χιλιόμετρα και μετά πάλι η πρόκληση για το ψηλότερο σημείο στο διάσελο. Το Col de Torrent (2.919 μ.) ήταν ακριβώς από πάνω μας. Η θέα από εκεί... απλά μοναδική. Από τη μια πλευρά το καταπράσινο τοπίο με τους παραδοσιακούς οικισμούς και τους πιο τολμηρούς να πετάνε με «παραπέντε» και από την άλλη η καταγάλανη τεχνητή λίμνη Lac de Moiry.

Με το ημερήσιο αυτό μονοπάτι να είναι ένα από τα καλύτερα ως προς τη μορφολογία του, όλοι μας ξεκινήσαμε χαλαρά και ξεκούραστα για την κατάβαση. Το τελείωμα της διάσχισης ήταν πιο σύντομο από όσο φανταζόμασταν. Συγκεντρωθήκαμε στο φράγμα της λίμνης (Barrage de Moiry) και η μοναδική σκέψη ήταν να συντροφιάσουμε τη μοναδική θέα με λίγες στιγμές ξεκούρασης.

6η μέρα: Barrage de Moiry - Zinal - Gruben

Ο καιρός δεν μας έκανε όλα τα χατίρια. Πέντε μέρες μετά και η καταιγίδα ήρθε για να μας αποτρέψει από την ημερήσια διάσχιση. Ο ουρανός από το πρωί ήταν σε άλλες αποχρώσεις... πιο σκούρες και απειλητικές.

Αποφασίστηκε, για λόγους ασφαλείας, να μην ξεκινήσουμε τη σημερινή διάσχιση και έτσι ημέρα εξελίχθηκε σε βόλτα στα κοντινά χωριά, επίσκεψη στο υπόγειο σπήλαιο - λίμνη Lac Souterrain (St. Leonard), αλλά και λίγη παραπάνω ξεκούραση στο Gruben... εκεί δηλαδή που θα ξεκινούσαμε την πορεία μας για την τελευταία διάσχιση της αποστολής, με την ελπίδα ότι μια μέρα μετά ο καιρός θα είναι απλά διαφορετικός.

7η μέρα: Gruben - Saint Niklaus - Zermatt [11.90 km, 1.160 ascent - 970 descent]

Τελευταία μέρα της αποστολής μας και οι δροσερές μας ανάσες από το πρωί περίμεναν τον καιρό... συννεφιά, αλλά όχι βροχή. Η ομάδα ήταν ενθουσιασμένη. Αρπάξαμε τα σακίδια μας, ετοιμάσαμε όλα τα απαραίτητα και με όση δύναμη είχαμε ξεχυθήκαμε στην τελική μας πορεία προς το διάσελο Augstbordpass (2.919 μ.).

Ανάμεικτα συναισθήματα στα μέλη της αποστολής, αφού από τη μια υπήρχε ενθουσιασμός και ικανοποίηση για την ολοκλήρωση της πολυήμερης πορείας μας, αλλά και στενοχώρια που όλο αυτό το project έφτανε στο τέλος του.

Κάποιοι χαλάρωσαν το ρυθμό τους για να παρατείνουν την ανάβαση και την πορεία τους προς το διάσελο... άλλοι ανέβαιναν αμίλητοι και σκεπτικοί... μερικοί αποσπάστηκαν από την παρέα, με ασφάλεια, για να το

13

14

15

16

απολαύσουν λίγο πιο μόνοι τους όσο απέμενε και τέλος, κάποιιο μονολογούσαν για την εμπειρία όλων αυτών των ημερών με εμφανή τη συγκίνηση στο βλέμμα τους.

Με τα δέντρα να υπάρχουν μέχρι και τα 2200 μέτρα περίπου και τη φύση να μας προσφέρει μυρωδιές, βρεθήκαμε για το τελείωμα της ανάβασης σε ένα πετρώδες πλάτωμα με μικρές χιονούρες. Κάπου ψηλά ξεπρόβαλε και το τελευταίο μας διάσελο. Η σηματοδότησή του σκιαγραφήθηκε και όλοι μας για λίγο σταθήκαμε. Σταματήσαμε να περπατάμε και ο καθένας έκανε τις δικές τους ενδόμυχες σκέψεις. Ο άναρχος ήχος από τα μπατόν και το βηματισμό όλων μας ξεκίνησε και πλέον ήμασταν κοντά στο τελείωμα. Ένας - ένας πατήσαμε ψηλά με ικανοποίηση, χαμόγελα, φωτογραφίες και παιχνιδι κάπου στα βάρη του μυαλού μας.

Το μόνο που απέμενε πλέον ήταν η συνεχόμενη κατάβαση. Απότομα μονοπάτια, στενά περάσματα στην άκρη του γκρεμού, βήματα πάνω σε μεγάλες κοτρόνες και ένα τελευταίο μαγικό σημείο, όπου το μονοπάτι διέσχιζε μια δασώδη έκταση στα χαμηλά.

Τα πρώτα σπτίτια φάνηκαν και η αποστολή μας τελείωνε ακριβώς εκεί... εκεί που όλοι θα γινόμασταν και πάλι μια παρέα και τα έντονα χαμόγελά μας, προμήνυαν ότι όλοι μας το ζήσαμε μέσα από την καρδιά μας.

Οι μέρες τελείωσαν κάπως έτσι... οι αναμνήσεις, όμως, είναι ακόμα νωπές και θα παραμείνουν σε όλους μας σαν μια ονειρεμένη εμπειρία. Όλα τα παιδιά της αποστολής αυτής απέδειξαν ότι τελικά όλα είναι μια μικρή ιδέα, αρκεί να πιστέψουμε μέσα μας σε όλα όσα θέλουμε να κάνουμε και σε όλα όσα απλώνονται μπροστά μας. Για κάποιους ήταν μια ευκαιρία να ξεπεράσουν τα όριά τους, για κάποιους άλλους λειτούργησε σαν απόδραση από την καθημερινότητα, για μερικούς ήταν ένα βήμα πιο μπροστά... για όλους μας, όμως, ήταν μια αληθινή ιστορία, την οποία κάθε φορά που θα ανακαλούμε στο μυαλό μας θα χαμογελάμε όπως κανένας άλλος.

«...συγχαρητήρια σε αυτήν τη μοναδική ομάδα που έκανε ένα όνειρο απλή πραγματικότητα, αποδεικνύοντας με κάθε τρόπο ότι αν κάτι μετράει σε αυτήν την πορεία της ζωής, αυτό είναι η ψυχή του καθενός μας, κάθε φορά που οι ανάσες μας συχναίνουν κάπου εκεί ψηλά!»

**13. Ο φωτογράφος μας,
Κώστας Κατσιγιάννης, απέναντι
από τον παγετώνα Trient.**

14. Στα μονοπάτια της Haute Route.

15. Χαμόγελα ψηλά στο διάσελο.

16. Η λίμνη στο Champrex.

**17. Η ομάδα λίγο πριν το
Col de Louvie.**

**18. Μικρά περάσματα στο χιόνι,
στην πορεία για το Col de Prafleuri.**

19. Το πέρας στο Pas de Cherves.

